

РЕШЕНИЕ

№ 14571

гр. София, 12.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав,** в публично заседание на 12.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **9339** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на Ю. В. Т., гражданин на Руската федерация, срещу ОТКАЗ за издаване на виза тип "Д", постановен от Генерален консул на Република България в [населено място] по заявление от 28.07.2023г.. Следва да се има предвид, че първоначално с определение №2447 от 06.03.3024г. съдът е прекратил производството като е приел, че е приложим чл.9а, ал.2 т.4 от ЗЧРБ без да е налице изключението, а именно с жалбата да се засягат основни права и свободи по ЕКЗПЧОС. С определение №7364 от 13.06.2024г. по адм.дело №5467/24г. на ВАС Шо, това определение е отменено и делото е върнато на състава да се произнесе по същество. Подчертано е, че посочения въпрос дали се засягат или не подобни права - е по съществото на спора.

С оглед изложеното - видно от жалбата със същата се иска отмяна на отказа да се издаде виза. Твърди се, че лицето отговаря на изискванията на закона. Има средства за издръжка, подигурено му е жилище. Подчертава се, че отказа е под формата на стандартен формуляр като е отбелязан чл.10, ал.1 т.17 и т.24 от ЗЧРБ. Визира се, че се касае за отделни хипотези. Първата е недостоверно установяване целта на пребиваването, а втората е основателни съмнения в автентичността на представените доказателства. Конкретно се посочна и че няма мотиви отделно изложени, поради което се касае за неяснота. Оспорва се и извода, че "няма достатъчно надежни доказателства за редовни, сигурни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомогане в РБ и че апликанта има пенсия под минималната за страната". Твърди се, че лицето има средства в банка и

отпусната пожизнена пенсия за старост. Допълва се, че е нарушен чл.8 и чл.9 от ЕКЗПЧОС, тъй като не е зачетено правото на свобода на мисълта на жалбоподателя като не са взети предвид направените от лицето изявления и представените доказателства. Твърди се, че е нарушено правото на равенство по конвенцията -чл.21 и има дискриминация. С оглед изложеното - се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Д. по писмена молба от същата, докладвана в с.з. на 27.02.2024г., както и по молба от 12.12.2023г., с която се представят доказателства за наличие на доход. Не се претендират разноски.

Ответната страна - не се представлява, но с молба от 14.12.2023г. е изразила становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО СПОРА НАМИРА СЛЕДНОТО:

Жалбата от 18.09.2024г. по отношение на отказ от 01.09.2024г. - е в срок.

По отношение на допустимостта ѝ предвид недопустимостта на съдебно оспорване по чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ- задължителни са указанията в определение №7364 от 13.06.2024г. по адм.дело №5467/24г. на ВАС III о, с което делото е върнато на същия състав. Подчертано е, че е достатъчно да се претендира засягане на права по конвенцията дори без да се посочи разпоредбата, но конкретно при твърдения за нарушения на чл.8 и чл.9 от конвенцията - то е въпрос по съществуването -дали ги има.

Настоящият състав следва да допълни, че чл.8 от КЗПЗОС касае правото на зачитане на личния и семейния живот. Конкретно, ако има засягане, то това е право на личен живот, доколкото няма данни за семейни отношения с гражданин на РБ. Съответно чл.9 от Конвенцията касае свобода на мисълта, съвестта и религията, които съдът не намира, че също може да се засегнат, както и не счита, че с отказа може да бъде накърнен чл.14 от Конвенцията, разписващ забрана на дискриминация. Съдът не намира, че е установено да е дискриминиран, да е засегнато правото му на свобода на мисълта, съвестта или религията. Евентуално може да бъде засегнато право му на личен живот - лицето е избрало да се установи в [населено място], наело е жилище. Поставя се въпроса дали това е достатъчно за предоставянето на дългосрочна виза. За правото му на оспорване -трябва да са засегнати права, налагащи дългосрочното му присъствие в страната като брачни отношения или семейни връзки, а не личното му решение да се установи на конкретно място.

По съществуването на спора и изложените от ответника конкретни доводи, съдът съобрази следното:

На 23.07.2023г. Ю. Т. е поискал издаването на виза Д с цел "друга, пенсионер чл.24, ал.1 т.10 от ЗЧРБ" /л.11/. Заявил е адрес в [населено място], [улица]. Представил е договор за наем от 14.07.2023г. с К. Г. К. /л.13-14/ за имота -апартамент със срок от 12 месеца от датата на пресичане на границата. Представена е и декларация с нотариална заверка на подписа от К., че предоставя жилището си за пребиваване на лицето. Приложена е застраховка, данни за пенсия безсрочна от 01.12.2015г. в размер на 7610 рубли, данни за банкова сметка с 3 298 евро.

По заявлението на 01.09.2023г. е постановен отказ от Генералния консул /л.8/ като е посочено чл.10, ал.1 т.17 и т.24 от ЗЧРБ. Словесно е отразено, че "липсват достатъчно надежни доказателства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане на РБ, както и че пенсията на апликанта е под минималната за страната". В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО - са представени допълнително доказателства за доход. С молба от 12.12.2023г. е представен от адв.Д. договор за отдаване под наем на

жилище на Т. в [населено място] от 23.06.2023г. за 38 000рубли месечно /около 760лв./, както и договор за аренда от 19.04.2023г. за 25 000 рубли месечно /около 500лв./. Същите са представени в превод на български език на л.91 и л.96. Тези доказателства не са били приложени към заявлението, не са част от преписката, изпратена и заверена от ответника.

Отделно към преписката е представена Заповед №46 от 15..12.2022г. на л.24, видно от която Генералният консул А. е разпоредено да изпълнява функциите на консулско длъжностно лице. Представена е на л.71 и заповед №95-00-254 от 03.10.2011г. на министъра на вътрешните работи , с която в т.3 е възложил на ръководителите на дипломатически и консулски представителства да определят кои консулски длъжностни лица ще се произнасят по искания за виза.

Не е спорно, че по ел.път се извършва съгласувателна процедура с МВР и Дирекция "Миграция" като няма данни по делото за отрицателно становище.

СЛЕДОВАТЕЛНО по същество СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Издаденият отказ, видно от посочените заповеди по-горе - е постановен от компетентен орган, поради което се касае за валиден индивидуален административен акт.

По твърденията за процесуални нарушения. Не се споделя довода, че отказът е издаден при липса на мотиви. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. същият е обусловен от т.10 и т.24 на чл.10 от закона, които имат различно съдържание. Съдът съобразява, че т.10 е свързана с отказ при недоказване на достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, а т.24 с наличието на основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване;

Съответно не е спорно, че посоченото правно основание следва да отговаря на описаната фактическа обстановка- а конкретно това е, че "липсват достатъчно надежни доказателства за издръжка, без да се прибягва до системата за социално подпомагане на РБ, както и че пенсията на апликанта е под минималната за страната" т.е фактическото основание е липса на средства. Няма съмнение в достоверността на конкретен документ, за да е налице т.24. От друга страна, за да е налице приложението на т.10 трябва да се съобрази каква е целта на апликанта. Видно от заявлението възможните цели са туризъм, бизнес, спорт, култура , посещение на роднини, обучение и т.н. и графа "Други" , където е отразено "пенсионер и чл.24, ал.1 т.10." С оглед представените доказателства, който първоначално не са били разгледани от ответника, защото не са част от преписката- съдът констатира, че лицето има доход. Същият има доход от пенсия, както и 2 вида доходи от наемни правоотношения -от наем на жилище и рента, поради което неправилна се явява фактическата констатация, че липсват достатъчно надежни доказателства за издръжка. Следва да се подчертае, че или има, или няма доказателства за издръжка. Не ясно как следва да се тълкува израза ползван от ответника "надеждни"-дали това означава, че са или несигурни, или са неистински, неавтентични доказателства за издръжка т.е. обвързани с чл.10, т.24 от ЗЧРБ, което , за да е така -трябва да се визира конкретен документ. С оглед изложеното противоречие отказът е незаконосъобразен, поради което следва да се отмени и да се върне на ответника

заявлението за ново произнасяне, при което правното и фактическо основание да имат съответствие.

Следователно жалбата - е основателна и трябва да се уважи. Не се претендират разноски.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По жалбата на Ю. В. Т., гражданин на Руската федерация,

ОТМЕНЯ като незаконосъобразен ОТКАЗ по заявление от 28.07.23г. за издаване на виза тип Д, постановен от Генерален консул на Република България в [населено място] по заявление от 28.07.2023г..

ВРЪЩА преписката на ответника.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му пред ВАС чрез АССГ с касационна жалба. Преписи на страните.

Съдия: